దృష్టి

ముప్పిడి ప్రభాకరరావు

ఒకప్పుడు వాళ్ళిద్దరూ ప్రేమికులు.

ఆ తర్వాత భార్యా భర్తలు.

ఏడేళ్ళ కొడుక్కీ, ఐదేళ్ళ కూతురికీ నేడు అమ్మా నాన్నలు.

ప్రస్తుతం వాళ్ళొక ఇంటివాళ్ళు...(ఇల్లు గలవాడేనట ఒక ఇంటివాడు)

ఆ ఇల్లు కొత్తదీ, అందమైనదీ...

చూడ చక్కని లాన్‌తో, ముచ్చటైన ప్లాన్‌తో, అన్ని హంగుల్తో, అతి సుందరంగా, అసాంతం మాడరన్‌గా వుంది. వాళ్ళు కింద షాబాత్ ఫ్లోరింగ్ చేయించారు. గోడలకు పాలరాతి అంటింపులు అంటించారు. సింగిల్ లీఫ్ డోర్సూ, గ్లాస్ విండోసూ పెట్టించారు. వాటికి అందమైన కర్టెన్లు వేలాడదీశారు. ప్రతి బెడ్ రూమ్‌కీ అటాచ్డ్ బాత్‌రూమ్ లున్నాయి. ఓవర్ హెడ్ టాంకుంది. గది గదికీ సింకులున్నాయి.

అందానికి లోటేమీ లేదు.

వచ్చిన వాళ్ళా యింట్లో ఆశ్చర్యంతో నోరు వెళ్ళబెడ్తారు.

వాళ్ళిద్దరూ ఒకే యూనివర్సిటీలో ఒకే సంవత్సరం—

ఆమె ఎమ్మే; అతను హౌస్సర్జన్—

అందుకని ఆ యూనివర్సిటీ నుండి వాళ్ళు ఒకే సంవత్సరండిగ్రీ తీసుకుని, ఒకే సంవత్సరం భార్యా భర్తలయ్యారు.

అలా అయ్యాక భార్య సొంత వూళ్ళో అతను ఓ పేరున్న డాక్టరు వద్ద ఏడాదిన్నర పాటు అసిస్టెంటుగా చేసి, ఆ వెనువెంటనే ఆ పక్క వీధిలో తన సొంత ప్రాక్టీసును ప్రారంభించాడు.

పెద్ద అనుభవం లేకపోయినా పెద్ద పేరు మాత్రం వచ్చేసింది.

నాల్గు చేతులా గడింపు...

అందుకని బ్యాంకు అకౌంటు పెరిగింది. అది అందమైన ఇల్లుగా మారింది.

అందులో...

ఆమె శశిబాల; అతను కిరణ్‌కుమార్.

* * *

శశిబాల అందమైనది.

ఆమె కళ్ళెప్పుడూ అందాన్ని గాలిస్తాయి.

అందం సుఖాన్నిస్తుందన్నది ఆమె విశ్వాసం. సుఖం అందంలోంచే పొందాలన్నది ఆమె సిద్ధాంతం.

కిరణ్‌కుమార్ బొద్దు మీసాల్తో, లావు కళ్ళద్దాల్తో అందంగా వుంటాడు. అతను తరచూ అమ్మాయిల్లో అందాన్ని వెతుకుతూ వుంటాడు. అలా వెతగ్గా, యూనివర్సిటీ కాంపస్‌లోనూ, రైలు కంపార్టుమెంటులోనూ, ఫామిలీ ఫ్రెండ్ ఇంటిలోనూ శశిబాల దొరికింది.

ఆమె దొరగ్గానే అందాన్ని చూసి, ఆమె వెనుక ఆస్తిని చూసీ, అతని కళ్ళు మిలమిల్లాడాయి. ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోలేకపోతే బతుకు బతుకే కాదని మనసు విలవిల్లాడింది.

అందుకని అమాంతం ఆమెను ప్రేమించేసి, ఆ వెనువెంటనే ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అలా చేసుకున్నాక తన భార్యా, తన బిడ్డలూ, తన ఇల్లూ తప్ప వేరేదేదీ అతని దృష్టికి రాలేదు. అంటే అతని దృష్టి తన పేషెంట్ల మీద ఏమాత్రం లేదని దాని నిర్వచనం కాదు. అతని ప్రాక్టీసు దిన దినాభివృద్ధి చెందుతూ మూడు పువ్వులూ, ముపఫైయ్యారు కాయలూ కాస్తున్నాయంటే ప్రజల మీద ఓ కన్ను తప్పనిసరిగా వేయకుంటే ఆయనకు సాధ్యమయ్యేపనా యిది...

అక్కడికి వచ్చేవాళ్ళు ముక్కుతూ మూల్గుతూ వస్తారు. గుండె జబ్బు వాళ్ళూ, మామూలు జబ్బు వాళ్ళూ, బిపీ వాళ్ళూ, టీబీ వాళ్ళూ, వీడీ వాళ్ళూ...ఒకరేమిటి—అందరూ వస్తారు.

వాళ్ళంటే అతని కెంతో యిది...

వాళ్ళని చూడాలేగాని, చూశాక అతని ప్రాణం లేచి వస్తుంది. వాళ్ళు అర్ధరాత్రి వచ్చినా, అపరాత్రి వచ్చినా, విసుగనిపించకుండా ఎలాంటి నిద్రనైనా కాచి వాళ్ళకు సేవలందిస్తాడు.

ఎందుకంటే...వాళ్ళ వెనుక ధనరాశులుంటాయి. ఉన్నా లేకపోయినా అవి తప్పనిసరిగా కురుస్తాయి. అందుకని అతను వాళ్ళను చూస్తుంటే ముమ్మాటికీ అందమైన ముఖాల్ని చూసినట్టే ఫీలౌతాడు. వాళ్ళని చూడనినాడు ఆయన బిక్కచచ్చిపోతాడు...బెంబేలెత్తిపోతాడు... మరేమైనా అయిపోతాడు.

అందుకని శ్రీమతి శశిబాలకు గత 12 ఏళ్ళ నుండి ఈ విషయంలో కొంత అంతుబట్టే, మరికొంత అంతుబట్టక ఆమె గుండెల్లో ఏవేవో అనుమానాలు చోటు చేసుకున్నాయి. మరికొంతకాలం ఇలానే సాగితే ఈయనగార్కి ఆ రోగిష్టి ముఖాల్లో తప్ప మరెక్కడా ఏ సుఖాన్నీ ఆశించలేరేమోననీ, ఏ అందాన్నీ ఆనవాలు కట్టలేరేమోనని అనుమానం కలిగింది. ఈ అనుమానం ఆమె మనసులో ఏ మూలనో చిన్నగా పుట్టినా అది రోజు రోజుకీ పెరిగి పెద్దదై జీవితాంతం వ్యాపించక ముందే ఆమె తన అభిప్రాయాన్ని తప్పనిసరిగా త్రోసి పుచ్చవలసి వచ్చింది.

ఎందుకంటే...

తాము కట్టుకున్న ఇంటిని అందంగా తీర్చి దిద్దాలన్న ఆమె కోర్కెను అతను ఓ.కే. చేశాడు. అందుకోసం అతను ఎన్నో వ్యయ ప్రయాసలతో విలువైనవీ, అరుదైనవీ, అందమైనవీ, ఫర్నిచరూ వగైరాలు సేకరించి, వాటిని ఒక పద్ధతిగా, అతి సుందరంగా అమర్చాడు.

అందుకని ఆమె అతడిలోని ఈ గొప్ప సుగుణానికి మురిసి ముగ్ధురాలయింది. అలా ఆ కొత్త ఇల్లు కొత్త అందాల్ని సంతరించుకుంది. అయినా అందానికి హద్దెక్కడ? ఆ ఇల్లు మరింత అందంగా, మరింత కళాత్మకంగా రూపు దిద్దాలన్న ఆమె కోర్కెను అతను కాదనలేదు.

డాక్టర్లకు అందమైన ఇల్లు ఒక ఎసెట్...

అది పలుకుబడికీ, ప్రాక్టీసు పెరుగుదలకూ సరియైన మెట్టు—

అందుకని అతను ఆమె మాటను ఎలా కాదనగలడు! అందుకే కిరణ్‌కుమార్, శశిబాల రాజధానికి వచ్చి, ఓ అధునాతనమైన హోటల్లో దిగారు.

25

1967 - 1991

పన్నెండేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ వాళ్ళా నగరాన్ని ఆహ్లాదంగా చూస్తున్నారు. వాళ్ళక్కడ చదువుకున్న రోజుల్ని నెమరు వేసుకుంటూ, పూర్వ స్మృతుల్ని పునరావృతం చేసుకుంటూ, బిజీ సెంటర్లలోని షాపుల్ని ఒక్కొక్కటి దర్శించుకుంటూ నచ్చిన వస్తువుల్ని ఖరీదు చేసుకుంటూ బిజీగా గడిపేస్తున్నారు.

ఇప్పుడా నగరంలో ఎటు చూసినా జనం—

రోడ్లన్నీ వెడల్పయ్యాయి...ట్రాఫిక్ పెరిగింది...దాని వేగమూ పెరిగింది. అంతస్తుల మీద అంతస్తులు లేచి ఆకాశ హర్మ్యాలు ఆకాశాన్నంటాయి.

ఎప్పుడో ఫ్రాకుల్లో అమ్మాయి పదేళ్ళ తర్వాత వళ్ళంతా యవ్వనాన్ని నింపుకుని, చీరల్లో సాగసంతా సింగారించుకుని మళ్ళీ దర్శన మిచ్చినట్టు ఆ నగరం మళ్ళీ వాళ్ళకు దర్శన మిచ్చింది.

అంత మాత్రాన అమ్మాయి రూపు రేఖలు మారనట్టే, ఆ నగరం రూపు రేఖలు కూడా మౌలికంగా మారలేదు.

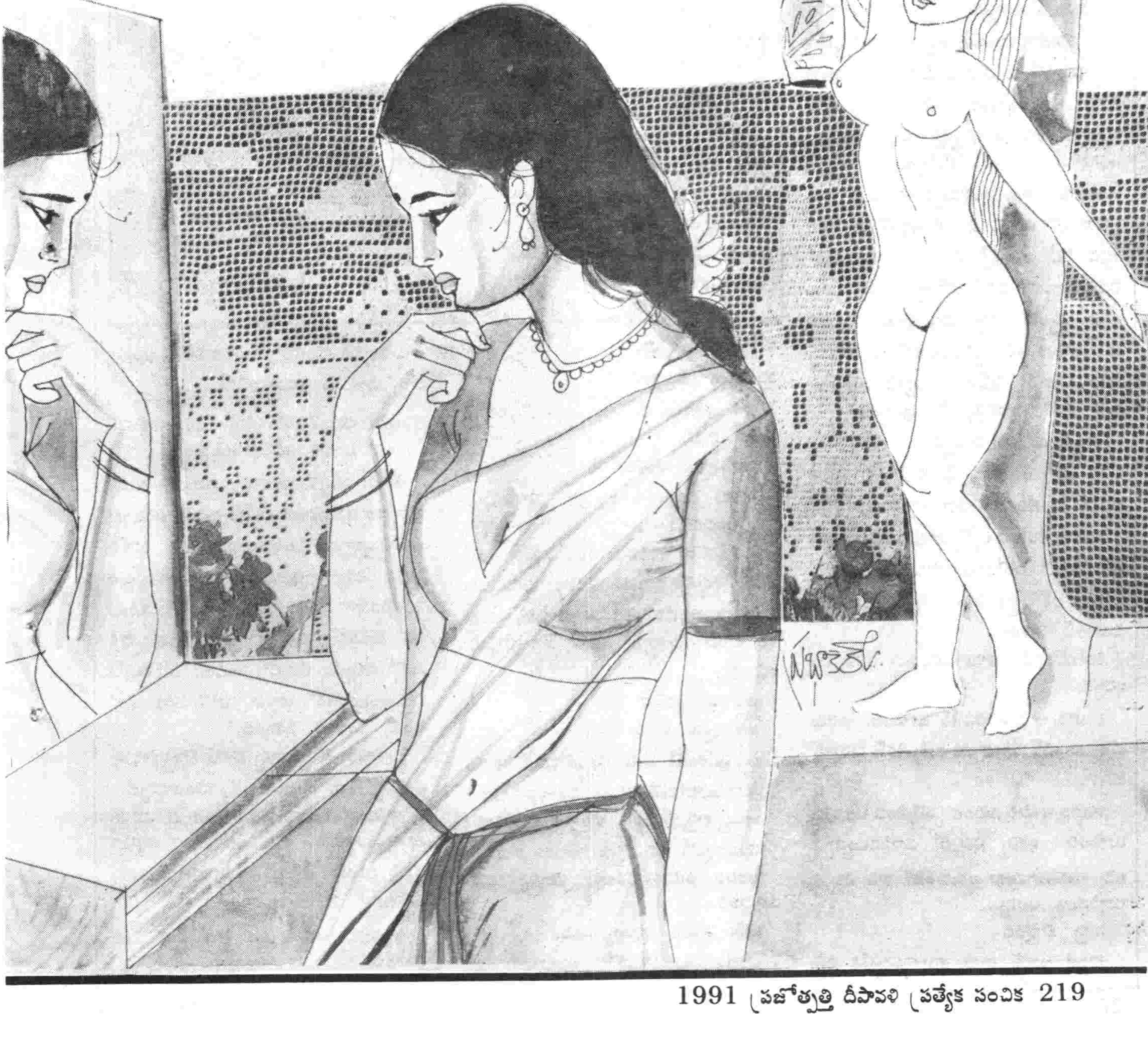

రోజా సాయంకాలం అయ్యాక షాపింగ్ ముగించుకుని, ముఖ్యమైన స్నేహితులను విధిగా కలుసుకుని, అక్కడ ఓ పార్టీతోనో, పిక్చర్‌తోనో, డిన్నర్‌తోనో ఆ సాయంకాలాన్ని ఓ ఆహ్లాదకరమైన సాయంకాలంగా మార్చేసి, తిరిగి ఉదయం కాగానే మళ్ళీ షాపులకి బయల్దేరడం—

ఇలా మూడు రోజులు గడిచాయి.

ఈ రోజు తప్పనిసరిగా ఓల్డ్ సిటీకి వెళ్ళాలి... అక్కడ లాట్ బజార్‌లో ఏంటిక్‌ని, వాటి నమూనాలు అందమైనవి వుంటే ఖరీదు చేయాలి...

అందుకని వాళ్ళిద్దరూ సిటీ బస్ ఎక్కారు. అది మెయిన్ రూట్లలో మున్న వెడల్పాటి రోడ్ల మీంచి వేగంగా పరుగులు తీస్తుంది. వాళ్ళిద్దరూ పక్క పక్కనే కూచొని విండోలోంచి బయటికి చూస్తున్నారు. ఇరుపక్కలా లేచిన ఎన్నో గొప్ప కట్టడాలు వాళ్ళ కనుపాపల్లో కదలాడి వెనక్కి జరిగిపోతూ కనుమరుగౌతున్నాయి.

శశిబాల తాను సంచరిస్తున్నంత మేరా పాత జ్ఞాపకాలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతోంది. తానక్కడ సిటీ బస్సుల్లో వెళ్తూ యూనివర్సిటీలో చదువుకుంటూ గడిపే రోజులు గుర్తొస్తాయి.

ఆ కవ్వించే కళ్ళూ...చిరునవ్వులు చిందించే ఆ ముఖాలూ ఆమె స్మృతి పథంలో యింకా నిన్న మొన్నటివిలానే ఫ్రెష్‌గా కదుల్తూనే వున్నాయి. ఇంకా తనని పలకరిస్తున్నట్టే వున్నాయి.

వాళ్ళిప్పుడు ఎక్కడున్నారో...

ఏ ఉద్యోగం చేస్తూ ఏ ఊళ్ళో ఏ భార్యా బిడ్డల్తో ఏ జీవితాన్ని ఎలా గడుపుతున్నారో...

శశిబాల కిరణ్ పక్కనే కూచుని ఇంకా ఇలాంటివే ఏవేవో ఆలోచనలు సాగిస్తోంది. ఇంతలో చెకింగ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చి టిక్కెట్లు చూపమని డిమాండ్ చేశాడు.

కిరణ్‌కుమార్ తాను తీసుకున్న టిక్కెట్లు ఇచ్చాడు.

శశిబాల ఆ వచ్చినతనికేసి చూసింది. అతను టిక్కెట్లు చెక్ చేసి వాటిని మళ్ళీ కిరణ్ కుమార్ కిచ్చేశాడు.

శశిబాల ఈసారి మరింత ప్రత్యేకించి అతనికేసి చూసింది. ఇతన్ని ఎక్కడో చూసినట్టున్నానే అని అనుమానంగా అనుకుంది. కాని ఎక్కడ చూసినట్టు అతన్ని...

గుర్తు కొస్తోంది—

ఔను! అతనే...తాను యూనివర్సిటీకి వెళ్ళే రోజుల్లో రోజూ తానెక్కే సిటీ బస్‌లో అతనే కండక్టరుగా వస్తూండే వాడు.

కాని శశిబాల తన కళ్ళను తానే నమ్మలేకుండా వుంది.

అతనిప్పుడు అతనిలా లేదు.

అతను కేవలం ఓ కండక్టరు మాత్రమే... కాని అందగాడు—

చలాకీతనం, చిలిపితనం అతని సొత్తులా వుండేవాడు. కళ్ళల్లో కొంచెం కైపూ, మరికొంచెం కవ్వింపూ వుండేవి. శరీరపు మెరుపో, యవ్వనపు సొంపో...మొత్తానికి ఎదుటి వారి చూపుల్ని శాసించేవి.

అలాంటి అతనేనా ఇతను—

అతనిప్పుడు అతను కాదు.

ఆ ముఖంలో ముక్కూ, నోరూ, కళ్ళూ, చెవులూ మినహా మరేమీ మిగలని దిగంబర ముఖం—

జుట్టు కాస్త నెరిసింది. పళ్ళు కాస్త వలిగింది.

ముమ్మాటికీ అతనిప్పుడు అతను కాదు.

అందం ఉడిగిన దిగంబర ముఖాన్ని ఆమె చూస్తోంది.

ఆమె మనసు చివుక్కుమంది.

అందం పట్ల "ఓహో" అనటానికీ, అది వాడి వత్తలైతే "అయ్యో" అనడానికీ ఆ అందం వాళ్ళ సొంతమే కానక్కరలేదు.

ఆమె తన చేతిలోకి కిరణ్ చేతిని తీసుకుని మరింత బలంగా అదిమి పట్టుకుంది.

కిరణ్ పక్కనే శశిబాల కూచున్నా అతను మాత్రం తన నర్సింగ్ హోమ్ గురించే తదేకంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అతనిన్నాళ్ళూ తన క్లినిక్‌ని మరచి ఎక్కడా వుండలేదు. అందుకని అతనికి బెంగగా వుంది. అతనీ నగరంలో ఒకప్పటి తన మెడికోస్ ఈనాడెలా తమ సొంత ప్రాక్టీసుల్లో డబ్బును చేతుల్లో పండించి దోసిళ్ళలోకి ఎత్తుకుంటున్నారో కళ్ళారా చూసే సరికి అతని బెంగ మరింత పెరిగింది.

ఓ డాక్టరు గొప్పతనాన్ని కొలిచే గొప్ప సాధనం అతనెన్ని వేలు ప్రజల మీద గడించాడన్నదే—

ఆ డబ్బు సంపాదించడానికి ఇక్కడ ఎన్నెన్ని మార్గాలున్నాయో, అవి ఎంత సులభ తరమో చూసి చకితుడయ్యాడు. అవన్నీ ఇప్పుడు అతన్ని ఉత్తేజితుణ్ణి చేస్తున్నాయి.

అందుకని అతనికి తన క్లినిక్ మీద బెంగ తిరిగింది.

● తుమ్మల్లో పొద్దుగూకుతున్న సీమ

రత్నాల్లో
లేక రాళ్ళు బోసి
రాళ్లని కాలిచారో
అబ్బబ్బ పేరు గొప్ప
సీమ దిబ్బ —
ఔనిక్కడ
ఉన్నవేగాని
లేనివేవీ లేవ్—

ఆవురావురని
అరిచే
ప్రేగులున్నాయ్ —
దిగులు
దీపాలెత్తిన
కనుపాపలున్నాయ్ —
చింతకొమ్మల్లో
ఎంగిలి మెతుకుల కోసం
ఎదురు చూసే కాకులున్నాయ్-
దారుల్ని మొరిగి
దొంగల్ని నాకే
కుక్కలున్నాయ్ —
బొమికల్ని తీరుబడిగా
నేలాడదీసుకొన్న

ముసలి పసరాలున్నాయ్ —
నెత్తిన
పుచ్చిన వాసాల్ని ముడివేసుకున్న
కొంపలున్నాయ్ —

నడిచే
జీవచ్ఛవాల మీద జీరాడే
చొక్కా పీలికలున్నాయ్ —
ఏటా ఇనుకే నీరై పారే
రెట్టలావు వాగులున్నాయ్ —
ఆపై కొసమెరుపుగా
పచ్చి మిరపకాయలాంటి
కచ్చా రాజకీయాలున్నాయ్ —

హన్నా ....
అరచొట్టు నీటికి
ఆసాంతం మొఖం వాచి
ఎండల్లో
బండల్ని పగలగొట్టుకొని
మొండి చేతుల్తో పైకొచ్చే
మూల్గుతున్న
బొంత జెముళ్లున్నాయ్

హా చ్చా చ్చా ......

అలచంద్రైనా
మొలకెత్తని
చవిటి చ్ఛర ఇది —
నానకోయిల్లు
పలకని
చోటు ఇది —
చలిచీమలు
తిరగని
నేల ఇది —
ఏరువాక
ఎరగని
ధరణి ఇది —
ఎండిన బీళ్లకు
సోళ్ళొచ్చి
అరుస్తున్న గడ్డ ఇది-
హన్నా!
ఇంకేం కొదవుంది?
రాయలంతటి
మహానుభావుడేలిన
రతనాల సీమ ఇది!

- వేంపల్లి అబ్దుల్ ఖాదర్

స్టేజి వచ్చింది.

ఇద్దరూ బస్ దిగి స్టేజిలో నిలుచున్నారు.

ఎదురుగా శతాబ్దాల నాటి కట్టడం...ఒకప్పటి చక్రవర్తుల గాంభీర్యానికి అది ప్రతీక. దాన్ని తిలకించడం కోసం దేశ విదేశాల నుండి వచ్చి ఎందరో అక్కడ నిలుచున్నారు. వాళ్ళంతా కెమెరాలు తీసుకుని ఆ అపురూప సౌందర్యాన్ని దానిలో బంధిస్తున్నారు.

ఆమె మనసూ స్పందించింది.

ఆ పక్కనే వున్న ఆకాశ హర్మ్యాలు కూడా గొప్ప కట్టడాలే — అధునాతనంలో ఒకదాన్ని మించి ఒకటి పోటీలు పడుతున్నాయి. అయినా సరే, వాటికేసి ఆ అనుభూతిలో ఎవరూ చూడరు ... ఆ ఆశ్చర్యాన్ని పొందరు —

శశిబాల కిరణ్‌కుమార్‌లు లాల్ బజార్‌లో షాపులన్నింటినీ తరచి తరచి, నచ్చిన వాటిని ఖరీదు చేశారు. వాటిలో ఒకటి తైలవర్ణ చిత్రం. మరొకటి పాలరాతి శిల్పం.

రెండూ గొప్ప కళాత్మకంగా మలచినవి ... ఏంటిక్ మోడల్స్...

వాటి ఖరీదు కాస్త ఎక్కువయినా గొప్ప అపురూపంగా వున్నవి.

ఆ సాయంత్రం వాళ్ళు ఈ నాలుగు రోజులుగా ఖరీదు చేసినవన్నీ తమ ముందుంచుకున్నపుడు వాళ్ళల్లో గొప్ప సంతృప్తి కలిగింది.

అప్పుడు తిరిగి ఇల్లు గుర్తొచ్చింది.

** ** **

నాల్గు రోజులు ఎంత హడావుడిగా గడిచాయి.

ఆ నాల్గు రోజులూ ఎంత హాయిగా, ఆహ్లాదంగా గడిచాయి. ఇప్పుడు తన ఊళ్ళో .... మళ్ళీ తన ఇంట్లో ...

వాళ్ళు ఖరీదు చేసి తెచ్చినవన్నీ గత మూడు రోజులుగా క్షణం తీరిక లేకుండా ఒక్కొక్క గదిలోనూ ఆమె "డిస్ ప్లే" చేసింది.

ఇక శశిబాలకు ఆ ఇంట్లో ఏమీ తోచనంతటి విరామం —

తాను కాపురానికి వచ్చినప్పటి నుండీ ఆ ఇంట్లో తనకు ఇలానే రాత్రింబవళ్ళూ కావలసినంత విరామం.

ఆ గదులన్నిటినీ కలయచూస్తుంటే ఆమె మనసు ఆనందంతో, ఆహ్లాదంతో దూది పింజంలా పైపైకి ఎగసిపోయింది.

ఇప్పుడా ఇల్లు శశిబాల ఊహలకన్నా ఎంతో

చిట్కాలు

గ్లాసుడు పాలలో రెండు స్పూన్ల తేనెను కలిపి పడుకునేప్పుడు తాగితే చక్కటి నిద్రపడుతుంది. నిద్రపట్టక బాధ పడేవారు-హానికరమైన నిద్ర మాత్రలు వాడకుండా-ఇలా చేసి ఫలితం పొందవచ్చును.

- ఆలపాటి

కళాత్మకంగా మారిపోయింది.

** ** **

శశిబాల కిరణ్ కోసం ఎదురు చూస్తోంది.

అప్పుడు రాత్రికి నిద్రొస్తున్నట్టూ —

శబ్దం మూగబోయినట్టూ —

చీకటి వంటిదైనట్టూ — వుంది.

అవతలి బెడ్ రూమ్‌లో తన ఇద్దరు పిల్లలూ చదివి చదివి అలసటగా నిద్రిస్తున్నారు.

ఆమె తన బెడ్‌రూమ్‌లో డబుల్‌కాట్ మీద వెల్లకిలా పడుకుని హాయైన ఆలోచనలు సాగిస్తూ అతని కోసం ఎదురు చూస్తోంది.

కిరణ్‌కుమార్ ఇంకా క్లినిక్ నుండి రాలేదు. ఏదైనా సీరియస్ కేస్ వుండి వుంటుందని అలవాటుగా ఆలోచించింది.

ఆమె తన గదినంతనీ కలయచూసింది.

గదిలో సన్నని నీలపు కాంతి విచిత్రంగా పరుచుకుంది —

ఆమె దృష్టి ఎదురుగా పాలరాతి శిల్పంపై నిలిచింది.

లాల్ బజారు నుండి ఏరికోరి తెచ్చిన అపురూప కళాఖండం — మచ్చలేని తెల్లని పాలరాతి శిల్పం —

ఆ ఉదయమే ఆమె దానిని తన బెడ్‌రూమ్‌లో నిలువెత్తు అద్దం వున్న డ్రస్సింగ్ టేబుల్ పక్కన, లతలు చెక్కిన ఎత్తయిన రోజ్‌వుడ్ స్టాండు మీద అపురూపంగా ప్రతిష్టించింది. విద్యుద్దీపపు నీలపు కాంతి ఆ శిల్పం మీద జల్లులై కురుస్తోంది.

దానికేసి చూస్తూ ఆ నిశ్శబ్దంలో ఆమె అవాక్కయింది.

ఆ శిల్పం నగ్నంగా వుంది.

అది కేవలం మృతప్రాయంగా గోచరిస్తున్నా, చలనం లేని జడ పదార్థమే అయినా, ఒక్కసారిగా చైతన్యవంతమై ఆమె హృదయాన్ని స్పందింపజేసింది.

ఆ శిల్పం ... ఓ అలౌకిక శోభ —

అదొక నవరస సృష్టి —

సృష్టి శీలతను సంతరించుకున్న రహస్యమయత —

ఆ సౌందర్యం శశిబాల ఆలోచనల్ని ఒక్కసారిగా లయతో స్పందింపచేసింది.

ఆమె లేచి డ్రస్సింగ్ టేబుల్ మీది నిలువెత్తు అద్దం ముందు బరువెక్కిన కళ్ళతో నిలుచుంది.

ఆమె చీరలో నిండుగా, హుందాగా, అందంగా, ఆరోగ్యంగా వుంది.

ఆ కను తీరూ...

ఆ ముక్కు తీరూ ...

కోర్కెలూరించే కటి తీరూ ...

అందానికి లోటేమీ లేదు .... ఆమె నవనాగరిక రతీదేవి —

ఆ శిల్పం కేవలం నగ్నంగా వుంది.

కనీసం నూలుపోగయినా మొలమీద లేకుండా దిగంబరంగా వుంది.

అయినా ఎంతో అందంగా వుంది.

ఇంకా ఇంకా చూడాలనిపించే అందం ఆ శిల్పానిది —

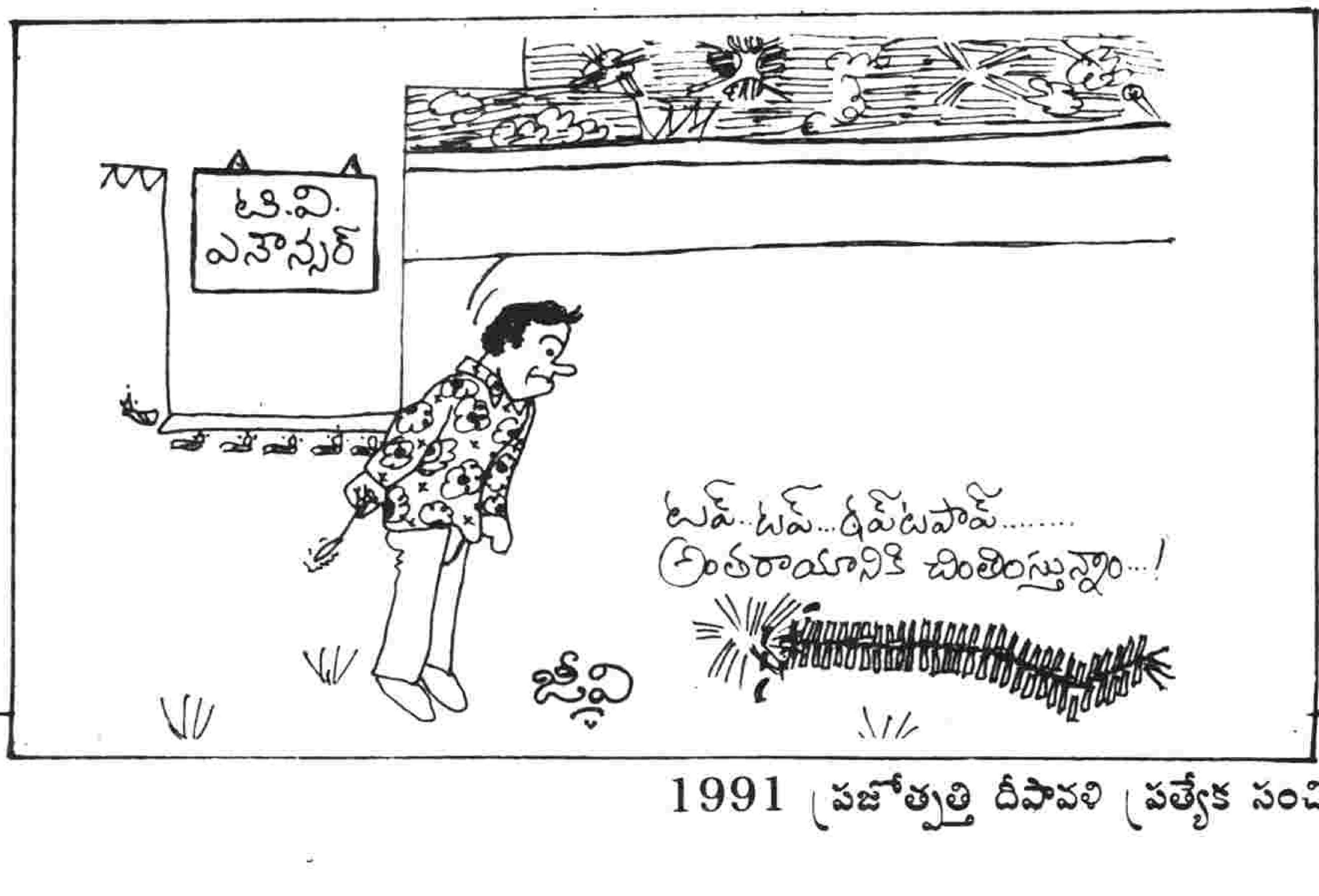

అందం అశ్లీలం అవుతుందా?

ఏ అందమూ అశ్లీలం కాదు —

ఆ శిల్పంలో అందం గురించిన స్పందన తప్ప దిగంబరత్వం తాలూకు అశ్లీలం గోచరించదు — నగ్నత్వాన్ని చూసిన సిగ్గు ముంచుకు రాదు.

ఆ శిల్పంలో యవ్వనానికి శాశ్వతత్వం వుంది, దాని పరాకాష్టగా నిలిచిన అందానికీ శాశ్వతత్వం వుంది.

వయస్సు ఆ అందాన్ని ఏమీ చేయలేదు.

ఆమెకు బస్ కండక్టరు గుర్తొచ్చాడు —

కేవలం ముక్కూ, నోరూ, కళ్ళూ, చెవులూ మినహా మిగిలినదంతా హరించుకుపోయిన, కళావిహీనమయిన దిగంబర ముఖం ఆమె కళ్ళ ముందు నిలిచింది.

శశిబాల మరింత ముందుకు కదలి అద్దంలో తనని తాను నిశితంగా చూసుకుంది.

చంద్రుడిలోని మచ్చలాగా తన శరీరం మీద కూడా కాలం వేసిన కాటు కనిపిస్తోంది.

ఒకప్పటి తాను తాను కాదేమో నన్న అనుమానం —

ఆ కళ్ళల్లో ఇప్పుడా తళుకేది? ... ఆ వొంటికా మెరుపేది? ...

పొత్తి కడుపు కొంత జారి ...

చాలు .... అంత చాలు ...

వయసు చీకట్లు ఆమె సౌందర్య జీవన కాంతుల్ని కూడా మసకపరచక మానవన్న నిజాన్ని తెలుసుకోడానికి అంత చాలు —

ఆమె అద్దంలోని తన ప్రతిబింబం మీంచి చూపును తీసి శిల్పం మీద నిలిపింది. ఆ చూపు శిల్పం పైనుండి కిందివరకూ ఒక్కొక్కటే స్పృశిస్తోంది.

ఆ నుదురూ, కనుబొమలూ, కనులూ, కనుకొనలూ,

సన్నని కొనదేరిన పొడవాటి ముక్కూ —

అధరాలూ, చెక్కిళ్ళూ —

పొడవాటి మెడకట్టూ, నున్నని భుజాలూ,

ఫోటో: ఎస్.బి. పార్వతి, వెల్లటూరు

గుండ్రని వక్షోజాలూ,

నాభి, కటి, తొడలు, చీలమండలు, అరికాళ్ళు —

ఒక్కొక్కటీ ఓ కవితా సృష్టి !

లోకంలో ఏ స్త్రీ మూర్తికీ లభించనంత లావణ్యం —

ప్రకృతి మనకిచ్చే సౌందర్యం కంటే మించిన సౌందర్యాన్ని సాధించిన ఆ కళాకారుడెవరు?!

ఊహల కందని ఉన్నత స్థాయికి పయనిస్తూ లక్ష్యాన్ని సాధించిన ఆ దీక్షా పరుడెవరు?!

ఆ శిల్పంలో ప్రతి అంగాంగం మీదా శిల్పి అనిర్వచనీయమైన అందాన్ని కప్పాడు. కనుక అక్కడ దిగంబరత్వం కనిపించదు.

శశిబాల తిరిగి అద్దంలో తనను తాను చూసుకుంది —

ఆమె అందమైన చీరలో నిండుగా వుంది. కాని ఆ కనురెప్పల కింద నల్లని చీకటి రేఖ — పమిట కింద బిగితప్పిన గుండెలు —

ఇక్కడ ఈ నూలు వస్త్రం తొలగిందా ... అంతా దిగంబరత్వమే — వయసు తన శరీరం మీది అందమనే అపురూప వస్త్రాన్నుండి తనను క్షణక్షణం వివస్త్రను చేస్తున్నట్టే వుంది. తాను అందరిలా రహస్యం పరిమితిని పెంచుకుంటూ, నగ్నత్వాన్ని కప్పుకుంటూ జీవిస్తున్నట్టే వుంది..

అసలు ఈ లోకంలో అసమాన్యుడు ఎవరన్నా వున్నారనుకుంటే, అతను ఒక్క కళాకారుడు మాత్రమే అయ్యుండాలి ... అనుకుంది.

ఆమె కిరణ్ కోసం నిద్రకాచి ఎదురు చూస్తోంది.

** ** **

గదిలోని చల్లని నీలపుకాంతి చలువ చేసినట్టు ఆ శిల్పంపై మిలమిల్లాడుతోంది.

శశిబాల, కిరణ్‌కుమార్ లిద్దరూ నైట్‌డ్రస్‌లో రిలాక్సింగా తమ మెత్తని డబుల్‌కాట్ మీద కూచుని వున్నారు.

అతని దృష్టి ఆ శిల్పం మీద అలానే నిలిచి వుంది. దాని మీంచి ఏ మాత్రం మరల్చలేని ఏకాగ్రత —

ఆమె మౌనంగా అతనిలోకి చూస్తోంది.

అతని జవాబు కోసం అలా ఎదురుచూస్తూనే వుంది.

కిరణ్ తన చేతిలోని కాగితాలూ, క్లినిక్‌కి సంబంధించిన కొత్త ప్లానులూ పక్కనే పెట్టేశాడు.

అతని చూపును శిల్పం మీంచి మరల్చి పైని ఎక్కడో నిలిపాడు ...

"—'ఉత్తమ కళ' అంటే ఏదని ఎలా చెప్పడం —

"డబ్బు ఈ లోకంలో చాలా అందమైన వస్తువు ...

దాన్ని సంపాదించడం ఉత్తమ కళ ... సంపాదించడం కన్నా ఉత్తమ కళ ఏది?" అన్నాడు దృఢ విశ్వాసంతో —

ఆమెను మృదువుగా పక్కమీద వాల్చి, బెడ్ లైట్ తీసేసినప్పుడు ఆమె పెదవి మెదపలేదు.